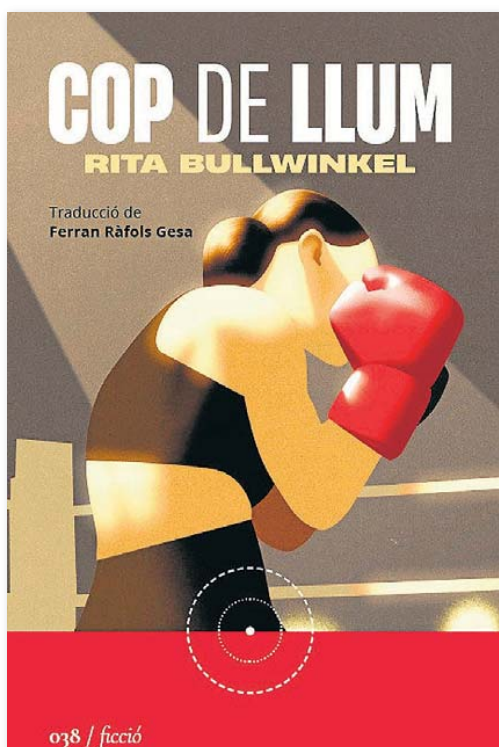

Crítica

El llibre de la setmana

La boxa femenina mereixia una novel·la heroica així

A 'Cop de llum', de Rita Bullwinkel, cada combat és l'escenari també del passat i del futur de les lluitadores

COP DE LLUM

Rita Bullwinkel

La Segona Perifèria /

Sexto Piso

Traducció de

Ferran Ràfols

224 pàg. / 20,50 €

Marina Espasa Vet aquí *Cop de llum*, una novel·la heroica. Perquè és audaç i electrificant i perquè eleva a la categoria d'heroïnes unes pobres noies que, en mans de qualsevol altre escriptor, no serien gaire més que unes secundàries. El que un altre hauria resolt amb un retrat sòrdid, brut i fosc sobre unes desgraciades que han trobat en la boxa una via d'escapada, una jove debutant anomenada Rita Bullwinkel (Califòrnia, 1988) ha decidit narrar-ho com una llegenda èpica, un relat mític amb unes protagonistes que són deesses i no humanes, unes deesses que lluiten per un espai on poder existir. Ja n'hi ha prou de panteons amb atletes masculins de cossos perfectes: feu lloc per a les corbes musculades de les boxejadores de Reno, Nevada.

Les vuit noies que s'amaguen sota d'aquestes deesses tenen menys de divuit anys i participen a la Copa Filles d'Amèrica, un torneig anual que se celebra en un poliesportiu polsegós perdut enmig dels Estats Units. Les boxejadores s'enfronten en un quadre que té quatre parelles a cada banda, fins a la gran final on només poden arribar dues. Cada capítol narra un d'aquests combats, sempre de vuit assalts: assistim al seguit de cops, salts, esquitxos de sang i brolls de saliva que se succeeixen en qualsevol combat de boxa, però, i aquí és on la novel·la comença a enfilarse, cada combat és l'escenari també del passat i del futur de les lluitadores.

Un observatori privilegiat

Gràcies a un narrador omniscient i clarividenc, descobrim d'on venen i cap a on aniran, com serà cada una de les vides d'aquestes noies: quines acabaran darrere d'un taulell qualsevol, quines tindran família i quines no, quan moriran i què pensaran exactament en el moment de la seva mort, així com què estan pensant just abans de col·locar el ganxo esquerre que noquejarà l'oponent. Penetrem dins de la ment de cadascuna d'elles i saltem enrere i endavant sobre el fil de la seva vida. I ho descobrim, a més, a batzegades, petits paràgrafs escrits amb una prosa neta i directa, com un bon cop, però també plena de petites imatges i metàfores que intenten convertir la boxa en una mena de dansa ritual que superi l'esport violent que no deixa de ser. La llum que es filtra per les finestres del pavelló és una cascada d'or, per exemple, i les vides de cada una de les noies es reproduïxen visualment en discs que es col·loquen l'un a sobre l'altre.

Però Bullwinkel no només ho fa bonic. Ha volgut escriure sobre els replècs del temps i del destí, i sobre què vol dir construir-se un camí

a la vida o tenir un estil propi: "No és això que les fa diferents. És el món que cadascuna ha construït per enclaustrar-s'hi". Ens ha regalat un observatori privilegiat als lectors: el d'aquell que contempla una persona amb molta més informació sobre ella de la que mai podria tenir. I això dona molt de poder. Cada vegada que ens explica un episodi significatiu de la vida de les noies és com si les despullessim i acabéssim davant de vuit cossos femenins que només es tenen a ells mateixos per demostrar al món que valen la pena. Només poden serrar les dents i colpejar tan fort com puguin per sortir-se'n, perquè, com passa dins del pavelló de Reno, Nevada, ningú no les ajudarà, ningú no se les mirarà. Són pobres i són dones, i lluiten tant entre elles com contra el món on estan a punt de desembarcar. ✎

Les vuit protagonistes participen en un torneig anual de boxa que se celebra en un poliesportiu polsegós perdut enmig dels Estats Units